

Básně na přání

Popadl jsem brašnu, upravil si límec kabátu a se spěchem vyběhl ze dveří. Do tváře mě uhodil chladný, už skoro zimní vzduch. Celkem mě to překvapilo, ale už jsem neměl čas vrátit se pro vrstvu oblečení navíc, protože jsem vážně nestíhal. Lidé mířili za prací, takže ranní ulice byla rušná. V poklusu jsem kličkoval mezi chodci a co chvíli do někoho omylem strčil. Nechtěně jsem nějakému pánovi vyrazil desky plné papírů z podpaždí, až se papíry rozlétly na všechny strany. Otočil jsem se a hned jsem poplašeně začal sbírat listy popsaných stránek a dávat je dohromady. Čekal jsem, kdy mi dotyčný muž začne nadávat a hubovat mi za to, co jsem provedl. Nic se ale neozývalo, tak jsem zvedl hlavu od rozsypané hromady. Naproti mně dřepěl postarší chlapík. V obličeji neměl žádnou grimasu, přesto z jeho očí šla pokora, skromnost a empatie. Nad brýlemi s tenkými obroučkami se mu lesklo vysoké čelo. Vypadal jako nějaký moudrý, velice vážený profesor. „Promiňte... já nechtěl.“ Začal jsem se mu zdvořile omlouvat. On se však jen pousmál a s nadměrnou mírou klidu pronesl: „V pořádku. Taková prkotina snad ani nestojí za řeč.“ Společně jsme srovnali archy papírů a dali je zpátky do desek. „Na shledanou a děkuji,“ řekl muž na rozloučenou a odešel. Nestihl jsem nic říci, jelikož mě poněkud rozhodilo to, že mi děkuje, i když já byl viníkem této situace. Něco mě přinutilo stát tam a pozorovat ho, jak se pomalu ztrácí v davu. Pak najednou vystoupil na schod u jedné z domovních dveří, takže byl výš než ostatní lidé kráčející po ulici. Z transu mě vytrhlo až to, když se za ním zabouchly dveře. Uvědomil jsem si, proč jsem předtím tak chvátil, a tak jsem ještě větší rychlostí vyrazil vpřed.

Těžké, masivní školní dveře již byly zavřené, ne však zamčené. Udýchaný jsem zasedl do školní lavice. Výklad kantora mi proudil jedním uchem dovnitř a druhým ven. Nedokázal jsem se soustředit, i když jsem se o to mnohokrát snažil. Když odzvonily ty dlouhé, monotónní hodiny a já konečně vypadl ven, na čerstvý vzduch, bez váhání jsem svižným tempem vyrazil směr domov.

Hlavou se mi honily myšlenky na všechny moje povinnosti a úkoly. Co vše ještě musím udělat, kdy mám co odevzdávat a co všechno nestíhám. Z dumání mě náhle probíral až pohled přesně na ty dveře, do kterých dnes ráno vešel ten muž s nezvyklým charismatem. Ani na malou chvíli jsem si nevzpomněl, že se něco takového událo. A proč vlastně bych také měl? Však na tom není nic až tak zvláštního. Stejně mi to ale nedalo a přistoupil jsem blíže, tak abych si mohl přečíst jména u zvonků. Jen tak jsem očima projížděl jména, nevím, na co mi to bylo, když jsem stejně nevěděl, jak se ten pán jmenuje. Ale skoro hned mě zaujala jinak barevná cedulka, na které vytrénovaným krasopisem stálo: Emanuel Frynta – básně na přání. Samozřejmě jsem se u toho pozastavil, a jelikož do večera bylo ještě času dost, zazvonil jsem na zvonek patřící k cedulce. Dveře se se bzučením otevřely.

Zaklepal jsem tam, kde se cedulka shodovala s básníkovým jménem. Vítal mě dál onen muž, kterému jsem dnes ráno nechtěně vyrazil desky z náruče. „Dobrý den,“ zakoktal jsem nerozvážně. „Ahoj.“ Chvilí mě se zájmem pozoroval a poté mě pozval dál. „Ty jsi ten chlapec, se kterým jsem se setkal dnešního rána, že ano?“ Jediné, co jsem řekl, bylo už trochu smělejší: „Ano. To budu nejspíše já.“ A nepřestával jsem si prohlížet pracovní nebo spíše ateliér s velkým pracovním stolem a obrovským oknem, které mělo bohatý výhled na celou ulici pod námi. V rohu místnosti stála kytky, o které jsem nejprve uvažoval, jestli to náhodou není strom v květináči, to pro její mohutnost a velké listy. Byl jsem fascinován a pořád jsem musel nasávat vůni knih a papírů. „Pane, co jste měl v těch deskách, které se vám ráno mou vinou rozsypaly?“ Vyletělo ze mě naprosto nekontrolovaně ještě předtím, než jsem si stačil uvědomit, že je to trochu neslušná a štouravá otázka. Frynta se jen pousmál, vzal si z pracovního stolu ty černé desky plné papírů, které jsem už znal, a přívětivě odpověděl: „Básně na přání, chceš si nějaké přečíst?“ Hojně jsem četl všechno možné, a tak jsem samo sebou odpověděl, že bych moc rád. „Tahle je má oblíbená.“ Podával mi celkem malý nažloutlý papírek. Báseň nebyla nějak zvlášť dlouhá,

přesto se mi opravdu moc líbila. Emanuel Frynta mi podával další a další a já je s chutí četl. Zřejmě ho bavilo pozorovat moje první reakce na jeho slova. Zůstával jsem naprosto ohromen tím, co je vše možné vyjádřit pomocí veršů. To jsem mu také řekl. Jeho oči vyzařovaly něco podobného jako jeho básně. Klid, trpělivost, moudrost, empatii, rovnováhu, naději, odpuštění a spoustu dalšího, tak nějak nepopsatelného. „Mám tady ještě jednu báseň, která sice není na přání, ale myslím, že by se ti mohla líbit.“ A dal mi do ruky přehnutý papír. Rozevřel jsem ho, a četl:

Šel jsem po ulici, básně kolem mě létaly,
Pak potkal jsem chlapce, v modré košili se vlnil,
V očích měl záři, kterou jen láska může dát,
Věděl jsem, že se z něj básník může stát.

Básnička v tomto textu byla vygenerována umělou inteligencí ChatGPT a poté mírně poupravena.